

M. Fehérvári Judit

A Feltámadás ciklusának verseiből

[De akkor is...]

A létezés találkozás a mostban,
minden egyetlen pillanatban
olvad, oldódik, vegyül, összeforr
áttűnik, él egy másik dimenzióban.

De akkor is, de akkor is megyünk,
ha az út elfogyott, s aknákra lépünk
és idegen katonák szemébe nézünk
szemeikben gyűrdött életünk: sebek.

De akkor is, de akkor is lépünk,
ha lábaink csonkja fájdalomba szédül,
megromlott a világ, s csak rusnya céda,
Krisztusra vár, nem lehet más Megváltója.

Utóhang

Az időtlenségbe úgy kapaszkodok,
mint gyermek az égi kékbe,
vagy rekkenő nyarakban
a szikla oldalán futó forrás vizébe.

A tisztaságot hol keressem én?
A tisztaságra hol vigyázhatok?
Az égi felhők most mind feketék...

Menedék

Krisztus a szenvedések sokasága,
a feltámadás, a végtelen szabadság, a hit.

Krisztus az emberség: a bonyodalmak hiánya.
az irgalmasság, a szeretet, a béke, a hit.

Isten az alfa és ómega, itt jár e Földön
és Krisztussal érkezik, ki önmaga a hit.

A megváltást várva

Uram, bocsásd meg a vétkeinket:
gondolataink hatalmát, cselekedeteink
szándékát, és add meg kegyelmed
irgalmát, hogy benne legyen élő és holt,
s így legyen letéve gonoszság, jóság!

Mert a jövőnk erről szól nekem:
majd itt ülünk együtt, öleljük a csendet,
és gyertyát gyújtunk, várjuk szentséged,
hogy minden bűnünk megbocsáttassék,
s tudjunk szeretni minden tévelygőt,
hogy ne legyünk élő temetők!

Add meg nekünk az álomszöttes éjszakát,
és add meg a Nap megújult sugarát,
és adj hosszú évtizedeket e népnek,
hogy ne alamizsnát osszon a szegénynek,
hanem keze nyomán szülessen megújult világa!

Mert hinni kell! Nem lehet tétlenül henyélni,
dolgozni kell: szántani, vetni, esztergálni, írni...
Teremtés nélkül nem lehet Mennyország...
Naponta útnak indulunk, s Te küldesz egy csillagot.